

PHẦN 8

Gặp nhau ở phòng giao dịch chứng khoán, Thanh Đào làm vẻ tươi tỉnh:

- Chào! Trông anh mập mạp và đẹp trai hẳn ra, người đang hạnh phúc có khác.

Hoàn Vũ mỉm cười đáp lại. Cho đến bây giờ, anh vẫn không nhắc chuyện Thanh Đào ngầm chia rẽ anh, anh muốn giữ một tình bạn tốt đẹp.

- Chào em! Dạo này em sao rồi? Lâu quá mới gặp.

Thanh Đào nhún vai:

- Em vẫn bình thường và làm một con người may mắn, luôn giữ thể thượng phong trong thị trường chứng khoán. Chiều ngày hôm qua, em lại lãi mấy trăm triệu, tiếc là anh đang đi hưởng tuần trăng mật nên không tham gia vào, nếu không cũng lời như em.

- Vậy hả! Lúc này em là người giàu rồi. Khi nào anh cần tiền... - Hoàn Vũ đùa - cho anh vay với nghen?

Thanh Đào vờ đùa lại:

- Vay có lãi và có điều kiện đó. Anh Vũ! Em được thông tin cung cấp - giọng Thanh Đào nghiêm lại - Anh nên mua cổ phiếu của ngân hàng X, sau đó chuyển thành ngân hàng cổ phần đô thị, em cũng làm như vậy, là lập tức có lãi ngay. Bảo đảm với anh, anh có thể lời ngay sau đó cả tỉ đồng.

Hoàn Vũ cau mày:

- Em có chắc không?

Thanh Đào giận dỗi:

- Xưa nay, em có cho thông tin sai bao giờ, chỉ có anh là không chịu nghe em, lo yêu thôi, có vợ rồi quên mất bạn bè.

Hoàn Vũ cười xòa:

- Anh mới hỏi có chắc không đã giận, chứ sao anh không biết em từng giúp anh. Được, anh nghe lời em.

- Anh nên mua bằng đồng USD được đảm bảo hơn bởi chính sách ổn định tỉ giá với đồng Việt Nam, đừng mua bằng đồng Euro.

- Anh biết rồi!

Hoàn Vũ liên tưởng đến việc công ty đang cần vốn sản xuất, như vậy anh phải sử dụng tiền trong tài khoản của Phương Giao, nên dẫn đo. Thanh Đào nhìn Hoàn Vũ:

- Sao anh có vẻ dẫn đo vậy?

Hoàn Vũ thật thà:

- Công ty đang tập trung vốn sản xuất nên anh hơi kẹt tiền.

- Vậy còn tiền của Phương Giao? Cổ vợ anh, tiền của vợ cũng là của chồng vậy.

- Cũng hơi mạo hiểm, dù xưa nay Phương Giao có bảo anh nếu cần tiền, cứ sử dụng tiền của cô ấy.

Thanh Đào lườm Hoàn Vũ:

- Đã là vợ chồng còn tính toán à? Tuy nhiên anh nên gọi điện hỏi ý xem sao.

- Ồ!

Thanh Đào hồi hộp chờ kết quả. Quả đúng như cô, Hoàn Vũ xếp điện thoại lại vui vẻ:

- Anh sẽ mua cổ phiếu Nông thôn. Bao nhiêu?

- Một tỉ.

Thanh Đào quay đi giấu nụ cười. Cho đến giờ này, Hoàn Vũ vẫn chưa biết sự khủng hoảng tài chính khu vực. Chiều nay, anh ta sẽ lời một tỉ, ngày mai hai tỉ và...

- Phương Giao! Phương Giao!

Chưa bước vào nhà, Hoàn Vũ đã kêu âm lên:

- Thắng lợi lớn Giao ơi...

Không khỏe lắm, đang nằm, Phương Giao vội bật dậy. Hoàn Vũ lao vào, anh bế bổng Phương Giao lên phần khởi:

- Có ba ngày thôi, em không ngờ đâu anh lời đến một tỉ rưỡi.

Phương Giao vui mừng:

- Lời như vậy sao anh?

- Ừ. Nhờ tiền của em và Thanh Đào giúp ý kiến cho anh đó. Có tiền, anh sẽ khuếch trương công ty lớn hơn.

Niềm vui bay bổng, Hoàn Vũ hôn tới tấp lên mặt Phương Giao:

- Em là thiên thần hộ mệnh cho anh.

Phương Giao phì cười:

- Mau bỏ em xuống, anh làm cho em chóng mặt nữa nè.

- Em làm sao vậy?

- Sáng giờ, em nghe trong người không khỏe lắm, cứ chóng mặt và buồn nôn.

Hoàn Vũ kêu lên:

- Hay là em có thai. Anh đưa em đi bác sĩ khám nghen?

- Thôi, chiều em đi mua que thử cũng được. Anh không biết em là đứa sợ đi bác sĩ sợ uống thuốc sao?

- Anh biết! Nhưng nếu em có thai thì đúng là song môn hỷ sự đó. Lúc còn sống, ba cứ muốn anh mau cưới vợ sinh con, bây giờ đến lúc tụi mình làm tròn ước mong của ba. Phải thưởng em mới được.

Hoàn Vũ lại hôn tới tấp vào mặt vào cổ Phương Giao. Phương Giao ngây ngất khép mắt lại. Chưa bao giờ cô thấy mình hạnh phúc đến thế.

Mãi đến sáng hôm sau, Phương Giao mới bảo chị giúp việc đi mua que thử. Cô ngần người trước cây que. Chuyển sang màu tím, có nghĩa cô đã mang thai. Nhào lại bàn, Phương Giao vui mừng gọi điện thoại cho Hoàn Vũ, song máy Hoàn Vũ bận liên tục. Anh đang tìm Thanh Đào, và liên tục gọi điện thoại cho Thanh Đào.

Thanh Đào vùng vằng:

- Anh trách em cái gì? Hôm trước lời một tí rủi, bây giờ lỡ, chơi cô phiếu phiếu có ăn có thua chứ.

Hoàn Vũ thù người ra. Đúng ra anh quá bạo tay, trút hơn mười tỉ vào cổ phiếu, lẽ ra anh nên nghe theo lời khuyên của Phương Giao, bán cổ phiếu khi cổ phiếu lên cao đang này anh giữ lại. Mới hai ngày thôi giá cổ phiếu rớt thảm hại. Tính lại, Hoàn Vũ mất trắng tiền lời và cả tiền Phương Giao, lại thêm sự cố

ngung giao dịch của thị trường chứng khoán vì kỹ thuật... Hoàn Vũ có cảm giác mình ngồi trên chảo lửa...

Mãi đến bảy giờ tối, Phương Giao mới gọi được vào máy Hoàn Vũ:

- Anh Vũ! Sáng giờ, sao em không gọi được vào máy điện thoại của anh vậy, em...

Đang muốn phát điên vì nguy cơ phá sản, Hoàn Vũ hét lên trong máy:

- Em đừng có làm phiền anh nữa không, anh sắp điên lên nè, ở nhà và ngủ đi.

Hoàn Vũ đập máy. Phương Giao ngẩn ngơ. Chuyện gì đã xảy ra với Hoàn Vũ vậy?

Còn đang ngẩn ngơ, điện thoại reo, Phương Giao vội nghe máy:

- Anh Vũ...

- Tôi là Thanh Đào, chứ không phải anh Vũ gì cả. Tôi đang an ủi anh ấy anh ấy muốn điên rồi, bao nhiêu tiền đổ vào cổ phiếu, bây giờ cổ phiếu tụt giá, anh ấy có nguy cơ mất hết rồi, không tin, cô đến đây xem.

Tắt máy, mặc cho Phương Giao sững sờ Thanh Đào đi vào phòng với Hoàn Vũ:

- Em cho anh mượn tạm năm trăm triệu.

Giọng Thanh Đào nửa đùa nửa thật:

- Nhưng em nói trước, em tính lãi và có điều kiện đó.

Như người chết đuối vớ được phao cứu sinh, Hoàn Vũ bật dậy:

- Em muốn gì cũng được, anh rất cần tiền để phát lương cho nhân viên công ty.

- Vậy em cho anh vay một tỉ, không tính lãi, nhưng bạn bè là bạn bè, nếu trong một tháng anh không trả tiền cho em, công ty của anh, em sẽ chiếm năm mươi cổ phần.

- Em đòi năm mươi cơ phần, có quá đang không Đào?

Thanh Đào giận dữ:

- Anh bảo em quá đáng vậy thì đi vay ngân hàng đi. Em muốn giúp anh chứ hại anh hồi nào. Tại anh không may thôi.

Hoàn Vũ thở dài. Mới hai ngày thôi, vậy mà anh có cảm giác như cả thế giới này đang thay đổi, sụp đổ tan hoang. Đang là một giám đốc không phải lo lắng tiền bạc, vậy mà sập sàn chứng khoán, anh mất hết tất cả. Các ngân hàng từ chối cho anh vay, còn quay lại đòi nợ.

- Được, em muốn năm mươi thì năm mươi.
- Làm giấy tờ đảng hoàng, có công chứng nữa.

Thanh Đào ôm qua vai Hoàn Vũ, có hôn vào má anh:

- Có bao giờ em tàn nhẫn với anh đâu, chỉ có anh là tàn nhẫn với em. Ngày anh cưới Phương Giao, anh có biết em đau khổ như thế nào, khi anh hạnh phúc, em chìm trong men rượu. Song ông trời cũng thật công bằng, em đen tình đỏ bạc, tiền bạc đến với em tới tấp.

Ngồi luôn vào lòng Hoàn Vũ, Thanh Đào ôm cổ anh:

- Em có đòi hỏi gì ở anh, em muốn được gần anh, ngồi trong lòng anh như thế này cũng thỏa mãn lòng em. Em cũng không hiểu em kém Phương Giao điểm gì mà anh yêu cô ấy hơn em?

Thanh Đào khóc, Hoàn Vũ lúng túng:

- Thanh Đào...
- Hãy hôn em đi Hoàn Vũ! Em xin anh mỗi điều này thôi.

Hoàn Vũ chạnh lòng cúi xuống, anh không thấy cánh cửa phòng đang từ từ đẩy vào và Phương Giao đứng chết sững, giở xách trên tay cô rơi xuống đất. Phương Giao lùi lại, cô quay đầu đi như chạy trốn...

Cơn gió mạnh, cánh cửa sổ bị đẩy vào, vang lên một tiếng "ầm", đánh thức Phương Giao. Cô giật mình tỉnh giấc để nhận ra đã hai giờ đêm, Hoàn Vũ vẫn chưa về nhà. Lần đầu tiên từ lúc cưới nhau, anh đã bỏ cô một mình mà không hề điện thoại về. Đứng lên, Phương Giao đi lại khép cửa sổ lại. Chung quanh cô, một sự yên ắng đến lạ thường. Cô đã nằm chờ Hoàn Vũ với cõi lòng tan nát của một người vợ biết chồng đã phản bội mình, chờ một cách kiên nhẫn và mòn mỏi ngủ thiếp đi.

Hai giờ đêm, có nghĩa là Hoàn Vũ không về, anh không cần nghe cô báo tin: "Em đã có thai, đứa con mà chúng mình hằng mong đợi".

Bên ngoài yên ắng quá, không một tiếng xe đỗ lại. Bốn giờ. Nước mắt Phương Giao nhòe nhoẹt. Hoàn Vũ đã không về trong sự mong mỏi của cô, chắc chắn anh cũng chẳng hề biết cô đã đến công ty và nhìn thấy anh với Thanh Đào. Có phải chăng, anh lại trở về với mối tình cũ của mình?

Phương Giao đau đớn suy nghĩ, càng suy nghĩ càng xót xa trong lòng, nước mắt càng trào dâng đến tức nghẹn thờ không nổi. Rồi tiếng xe chạy rầm rì bên ngoài, ánh sáng lờ mờ qua cửa sổ. Những ngày đầu của tuần trăng mật, bao giờ cũng đánh thức cô bằng nụ hôn nồng nàn, anh vùi mặt vào tóc em: "Tóc em thơm quá, Giao ạ". Bây giờ bên người đàn bà khác, hẳn anh đã quên cô, quên những phút nồng ấm bên nhau...

Sáu giờ sáng, Hoàn Vũ vươn vai đứng lên. Anh quay nhìn Thanh Đào đang ngủ trên chiếc ghế dài. Đem qua, cô nhất định không cho anh về nhà, cũng không cho anh gọi điện thoại.

- Đos là điều kiện của em, nếu anh không bằng lòng, xem như giữa chúng ta không có thỏa hiệp nào hết. Hoàn Vũ khó chịu, biết Thanh Đào vô lý mà anh phải làm theo lời cô. Như biết Hoàn Vũ đang ngắm mình, Thanh Đào mở mắt ra:

- Mới sáu giờ, anh làm gì dậy sớm dữ vậy hả?

- Đây là công ty, em nghĩ là nhà hay sao? Nhân viên công ty vào đây, họ sẽ nghĩ sao đây?

- Em ở trong phòng anh, có quan trọng bằng việc họ biết Phương Giao từng bị Quyền cưỡng bức, và anh đã đi một màn hạ địch thủ ngoại mục, đặt địch thủ vào cái thế gián điệp kinh tế?

Hoàn Vũ nạt nhỏ:

- Em im đi!

Thanh Đào cười nhạt:

- Anh mà cũng biết sợ nữa sao?

Hoàn Vũ yên lặng, anh không muốn sáng sớm đã cãi nhau với Thanh Đào khi anh đang nhờ vả cô. Suốt đêm qua, anh rất sốt ruột phải vờ ngủ, cái cảm giác vui vẻ ngày nào khi gặp Thanh Đào đã mất, bởi đến bây giờ, anh mới biết mình đánh giá sai địch thủ. Tất cả là tại anh, để cho lòng tham dẫn dắt anh vào con đường cùng.

Thấy Hoàn Vũ yên lặng chải tóc, Thanh Đào cười mơn:

- Anh đừng nói với em là anh đi về nhà nha! Chúng ta còn nhiều việc phải làm như... anh dẫn em đi ăn sáng, sau đó chúng ta cùng đến ngân hàng, em làm thủ tục chuyển tiền cho anh.

- Em muốn anh đi đến ngân hàng hay đi ăn sáng với bộ quần áo mặc ngày hôm qua này sao, anh phải về nhà đánh răng, thay quần áo chứ.

- Nếu như vậy, em theo anh về nhà anh.

- Này! Anh đâu phải tù nhân của em..

- Anh không phải tù nhân, nhưng em là người đang giúp anh. Này! Em cần anh hay anh cần em, nói đi.

Hoàn Vũ buông thông:

- Nếu như vậy không cần về nhà. Nhưng nói trước, chín giờ anh phải về công ty giải quyết mọi việc ở đó.

- Sau chín giờ, em không làm phiền anh nữa.

Đúng là ruột gan Hoàn Vũ nóng như hơ, thôi thì từ từ sau này, anh giải thích với Phương Giao vậy. Cô là vợ của anh, cô phải thông cảm cho anh.

Phải đến mười hai giờ rưỡi trưa, Hoàn Vũ mới về nhà. Anh bước vào nhà với dáng vẻ mệt mỏi lẫn lo lắng. Anh không hình dung ra được Phương Giao có thái độ nào. Anh cố tạo vẻ tươi tỉnh. "Đêm qua anh bận làm việc". Một lời nói dối không thể thuyết phục được, bận làm việc cũng gọi điện thoại về nhà mà. Chỉ có nói thật thôi.

Căn phòng sáng lờ mờ vì rèm cửa kéo lại hết, Hoàn Vũ mở rộng cửa và kéo rèm, anh giật mình vì Phương Giao đang ngồi ở phòng khách. Hoàn Vũ cố nở nụ cười, bước lại gần ngồi xuống cạnh Phương Giao:

- Xin lỗi em, đêm qua anh quá bận.

- Em biết đêm qua anh ở đâu.

Giọng Phương Giao điềm tĩnh lạ thường:

- Anh không cần giải thích, bởi em hiểu mà.

Ánh mắt Phương Giao bình thản không biểu lộ một chút cảm xúc. Hoàn Vũ ngỡ ngàng:

- Phương Giao! Anh không làm chuyện phản bội em, nhưng đúng là anh có lỗi với em.

Đôi môi Phương Giao run khẽ. Có phải là anh đang thú tội với cô? Vậy mà anh còn bạo biện cho lời nói của anh là không phản bội cô. Con giận trong lòng Phương Giao bùng lên, anh xem cô là con nít chặc.

Hoàn Vũ toan ôm quàng qua vai Phương Giao, song cô lạnh lùng:

- Đừng đụng vào người em! Em biết là em không cho anh sự trong trắng khi làm vợ anh, nhưng thật sự trái tim của em độc tôn chỉ có mỗi mình anh.

Trái tim Hoàn Vũ hoàn toàn xúc động, anh hiểu điều đó, cũng như trái tim của anh, chỉ có mỗi mình cô. Anh khẽ giọng:

- Anh xin lỗi đã không về trong đêm qua, cũng không điện thoại cho em. Nhưng... anh cần Thanh Đào, anh đã tiêu hết số tiền trong tài khoản của em, thậm chí còn cầm cố căn nhà chúng ta đang ở để mua cò phiếu. Anh say sưa với chiến thắng vì cô phiếu lên giá vùn vụt, nhưng... nếu anh nghe lời khuyên của em, bán đi thì ngày nay, anh không như thế này, anh bị phá sản. Nếu như anh không cầu viện Thanh Đào, công ty và hàng trăm công nhân sẽ thế nào? Anh vay tiền của Thanh Đào và phải làm theo điều kiện của cô ấy, dù anh biết là vô lý.

Phương Giao chét lặng nhìn Hoàn Vũ. Cô hiểu tầm quan trọng của sự việc, anh đang nói thật. Phá sản, cầm cố nhà, một sự thật kinh khủng.

- Phương Giao! Tha thứ cho anh... Lúc này mà em giận anh hay quay lưng lại với anh, thì anh không còn biết bầu vú vào đâu cả.

Nước mắt Phương Giao dâng lên, cô không còn lạnh lùng hay cứng lòng được nữa, mà bật khóc nức nở.

- Giao! Anh xin lỗi...

Hoàn Vũ ôm choàng Phương Giao, anh gục mặt vào chân cô, người ngối bệt xuống nền gạch.

- Có thể anh phải làm theo những điều kiện vô lý của cô ấy, nhưng anh thề với em là anh không phản bội em.

Phương Giao đau đớn cắn mạnh môi. Như thế nào mới gọi là phản bội đây? Chính cô tận mắt chứng kiến hai người hôn nhau trong căn phòng làm việc của anh và gì nữa... giữa người đàn ông với một người đàn bà suốt đêm dài bên nhau?

Gỡ nhẹ tay anh ra, giọng Phương Giao nhẹ nhàng, một sự cố gắng mà Phương Giao hiểu không dễ dàng:

- Có lẽ anh mệt rồi, mau đi tắm và đi nghỉ đi.

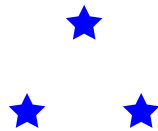
- Đêm qua, em cũng không ngủ được đúng không? Vậy nấu cái gì ăn rồi đi ngủ nghen em.

Hoàn Vũ hôn nhẹ vào má Phương Giao trước khi đi vào bên trong. Nụ hôn không còn cho Phương Giao cảm xúc nữa, mà là một cay đắng. Cô phải sống trong sự chia sẻ ư?

Lần đầu tiên giữa hai vợ chồng có một ngăn cách. Hoàn Vũ mệt mỏi, Phương Giao chua xót, cô lên nằm cạnh Hoàn Vũ, anh ôm cô vào lòng:

- Ngủ đi em!

Vòng tay không còn cho Phương Giao cảm giác ấm áp, hoang lạnh trong lòng cô cứ dấy lên vời vợi...

Anh Hoàn Vũ!

- Thanh Đào đẩy cửa phòng Hoàn Vũ bước vào. Cô cười tươi tắn và đi vòng ra sau lưng anh, ôm vai anh:

- Chúng ta đến phòng giao dịch chứng khoán liên hệ xem sao, đó là cách duy nhất và nhanh nhất nếu anh muốn trả tiền cho em.

Hoàn Vũ nhìn đồng hồ:

- Nhưng chiều nay, anh có hẹn với Phương Giao...

Thanh Đào sấm mặt ngắt lời:

- Anh hứa với em làm sao? Cho đến khi anh trả hết tiền cho em, anh mới không làm theo yêu cầu của em. Đêm nay, em không cho anh về nhà. Nếu anh không muốn ở trong phòng với em cũng được, chúng ta đi vũ trường nhảy cho đến sáng như chúng ta đã từng đi trước đây vậy.

Hoàn Vũ nhăn nhó:

- Em quên là bây giờ anh còn phải làm việc. Đi nhảy suốt đêm, làm sao ngày hôm sau anh làm việc nổi?

- Anh mà nói như vậy, lập tức em sẽ cho phong tỏa tài khoản của anh ngay, ngân hàng sẽ thúc nợ anh, lúc đó anh đừng có hòng giao dịch. Không có công ty hay khách hàng nào muốn giao dịch với một ông giám đốc mang nợ đầy mình cả.

Hoàn Vũ nhìn Thanh Đào muốn rách con mắt. Không ngờ cô thủ đoạn và ghê gớm đến như vậy. Hóa ra bấy lâu nay anh đi cùng với con chó sói mà ngỡ đó là con cừu. Thanh Đào lờ đi cái nhìn tóe lửa ấy, cô vuốt má anh:

- Đừng có tức giận! Anh biết tại sao em giờ thủ đoạn khó thương như vậy không? Đơn giản thôi, một đứa con nít cũng biết nhận xét, bởi vì em yêu anh.

- Em yêu anh khi anh đã có vợ, em có biết là anh chỉ yêu Phương Giao.

- Phương Giao có gì hơn em nào? Một người từng bị cưỡng bức và có một thời gian đối nghịch với anh.

- Em không cần nói gì cả. Đi, chúng ta đi! Anh cũng muốn có tiền trả nợ cho em.

- Anh đúng là một thằng ngốc rơi vào cái bẫy của em, để em quay như một con dế.

Thanh Đào bật cười:

- Em chỉ muốn chúng ta như ngày nào, đừng có nhìn em với đôi mắt hình viên đạn như thế.

Tình nghịch, Thanh Đào bá cổ Hoàn Vũ kéo anh gần sát cô, cô gắn môi cô vào anh, nụ hôn đến muốn ngộp thở. Hoàn Vũ tức giận đẩy Thanh Đào ra:

- Đừng có xem anh là thằng ngốc.

Thanh Đào cười khúc khích, lấy áo vest khoác lên vai Hoàn Vũ:

- Bây giờ đi phải không... ngài giám đốc?

Hoàn Vũ lườm Thanh Đào một cái, anh nửa ghét cô, nửa lại thương hại. Dù sao thì giữa anh và cô cũng từng có những ngày vui vẻ êm đẹp bên nhau..

Gọi điện thoại báo tin sẽ về muộn cho Phương Giao, Hoàn Vũ cùng Thanh Đào ra xe. Việc đầu tiên là đến sân giao dịch chứng khoán, cỗ phiếu bắt đầu lên mang về cho Hoàn Vũ một số tiền nhỏ.

Thanh Đào an ủi:

- Tham gia thị trường cổ phiếu, anh cần có cái đầu lạnh, đừng nóng quá, dục tốc bất đạt Bây giờ, em và anh đi ăn mừng thắng lợi. Em không cho anh về nhà trước mười hai giờ đâu, đừng có hòng ghen... cưng.

Hoàn Vũ cười lắc đầu, anh hy vọng Phương Giao sẽ hiểu và thông cảm cho anh, đây chỉ là chuyện bất khả thi.

Vũ trường hơn mười hai giờ, không khí sôi động, điệu nhạc cuồng nhiệt. Thanh Đào hưng phấn kéo Hoàn Vũ ra sàn nhảy:

- Đi chơi, anh phải dẹp hết mọi chuyện ở nhà có như vậy anh mới cảm thấy vui.

Uống rượu rồi nhảy, Thanh Đào cố tình ép Hoàn Vũ uống cho say:

- Anh say rồi, vậy em lái xe ghen?

- Ồ! Anh say quá rồi.

Hoàn Vũ ngồi vào trong xe lảm nhảm:

- Giúp anh ghen, anh say rồi.

Thanh Đào đưa Hoàn Vũ về nhà mình, cô pha cho anh ly trà chanh nóng:

- Dở quá, Hoàn Vũ. Mọi khi em say gục, anh còn tỉnh bơ, hôm nay lại say trước em, sao dở quá à?

Hoàn Vũ cố nhướn mắt lên:

- Em còn nói nữa hả, em bắt anh uống, còn em đâu có uống.

Thanh Đào cười khúc khích:

- Biết như vậy sao còn uống?

- Nè, Thanh Đào! Sao em lại đưa anh về nhà em vậy?

- Em nói là em sẽ bắt cóc anh suốt đêm nay mà.

- Bậy bạ! Anh là người đàn ông đã có vợ, em sẽ thiệt thòi.

- Em chỉ cần có anh bên cạnh em, như thế quá đủ.

Áp hai bàn tay mát lạnh lên má Hoàn Vũ, Thanh Đào nồng nàn:

- Nếu như anh không cưới vợ, có lẽ em cũng không hiểu tình cảm em dành cho anh lại nhiều đến như vậy. Lúc mà anh hạnh phúc, có bao giờ anh biết là em đang khóc không?

- Anh xin lỗi...

- Lời xin lỗi của anh chẳng xoa dịu được gì những đau khổ mà em chịu cả. Thế rồi em quyết định tranh giành anh, em sẽ trả hết tiền cho anh, dù đó là tiền anh bị lỗ trong việc đầu tư vào cổ phiếu.

Hoàn Vũ xúc động:

- Cũng có lỗi của anh, không biết thức thời khi tham gia trò cá cược đó.

- Hoàn Vũ, nhìn em đi!

Hoàn Vũ mở mắt ra, anh bối rối bởi ánh mắt rực lửa tình yêu kia. Anh gỡ Thanh Đào ra:

- Đừng yêu anh, Thanh Đào.

Chiếc áo dây trên người Thanh Đào lệch qua, bày gần trọn vẹn bộ ngực trần, cô ngã vào người vào lòng Hoàn Vũ và ôm lấy anh, bàn tay lần lên gáy anh, kéo anh xuống thật gần với gương mặt cô. Nụ hôn ngăn lời Hoàn Vũ.

Bây giờ thì không còn biên giới ngăn cách, rượu và nụ hôn quyền rũ nhân chìm Hoàn Vũ vào cơn mê, để chỉ còn là sự ham muốn tầm thường...

Vẫn là buổi sáng trên đường về nhà, nhưng sáng hôm nay, bước chân trở về ngập ngừng tội lỗi. Hoàn Vũ bước vào nhà trong cái mặc cảm của kẻ có lỗi. Đêm qua, anh có điện thoại báo sẽ về muộn nhưng rồi anh đã không về. Một chút ân hận trong lòng Hoàn Vũ khi nhìn Phương Giao ngồi cô đơn trên chiếc ghế lớn rộng, cô đứng lên khi thấy anh:

- Anh không cần xin lỗi em nữa đâu. Xin lỗi, xin lỗi, khi mà anh vẫn đi lại với Thanh Đào như một người đàn ông chưa có vợ, em hiểu tại sao anh phải đi với cô ấy mà.

Câu nói nhẹ nhàng như cam chịu, nhưng là một sự hờn trách dằn vặt. Bỗng dưng Hoàn Vũ thấy mệt mỏi và bực bội:

- Nếu em nói như vậy, thì anh cũng không biết giải thích thế nào. Đúng là anh đã phản bội em.

Một lời xác nhận tan nát trái tim Phương Giao. Cô đã chờ anh suốt đêm qua với một trái tim đau đớn, khi hiểu chồng mình đang ở bên người phụ nữ khác, thời gian anh ở bên cô ngắn ngủi và hiếm hoi.

Cả đến Phương Giao cũng phát chán mình, cái thái hành hạ cô đến dật dờ khổ sở, ăn bao nhiêu nôn ra hết. Cô quá cô đơn không biết hỏi ai, tại sao và làm sao cho đừng bị hành hạ dật dờ. Lúc này là lúc cô cần anh ở bên cô, cần sự quan tâm của anh, nhưng hoàn toàn không có, không có.

Trái tim Phương Giao lịm đi trong dần vớt đớn đau, tuy nhiên cô không muốn khóc trước mặt Hoàn Vũ. Để làm gì? Anh lại ôm cô vào lòng và nói: Anh không thể không đi với cô ấy. Anh cần cô ấy phương Giao ngược mắt lên nhìn Hoàn Vũ, đôi mắt cô bình thản đến lạ lùng:

- Như thế chúng ta ly hôn đi.

Vừa bước đi, Hoàn Vũ quay phắt lại:

- Em muốn như vậy à?

- Phải! Em không muốn sống mà từng đêm cứ phải chờ đợi, không biết anh có trở về. Mâm cơm lạnh tanh, sáng ngày hôm sau lại đổ đi. Anh có nghĩ đến cảm nhận của em sau một đêm anh ở bên Thanh Đào và sau đó trở về, anh ôm em vào lòng, như muốn bù đắp cho em? Anh có hiểu khi đó, lòng em lạnh tanh và nhờn gớm anh như thế nào không?

Hoàn Vũ chết sững, anh không thể phủ nhận cảm giác ấy của Phương Giao. Từ một tháng qua, anh nhận rõ ra sự gượng ép khi anh ôm cô và hôn cô. Thì ra cô nhờ gớm anh, lời nói thật nhưng lại như gáo nước lạnh tạt vào mặt lạnh buốt. Anh nói gì cải thiện lại quan hệ vợ chồng bây giờ?

Đã nói xong những điều ảm ức trong lòng mình, Phương Giao nghĩ đến việc ra đi. Cô không biết mình đi đâu, về đâu, nhưng nhất định phải đi. Không thể nào về với dì, dì buồn và nhất là dưỡng, trong lần say suýt nữa ông đã cưỡng bức cô...

Về đâu? Phương Giao tự hỏi mình trong nước mắt. Phải đi, phải đi thôi...